(2) slot

Zwemmen in de Waal is er nu niet meer bij. De rivier is volledig geclaimd door de snelle scheepvaart en daardoor levensgevaarlijk voor zwemmers geworden.

Wat deed je zoal aan de Kluit? Pootjebaden, balspelletjes, en je vooral gezellig met elkaar bezig houden. En, zonnebaden natuurlijk! Het gebruik van crèmes was eind jaren vijftig nog niet zo ingeburgerd, dus velen zagen er aan het eind van een kluitdag uit als rooie bieten!

Ik kon vanwege mijn werk geen vakantie opnemen in de zomer, dus dat werden twee weken in mei. Ik trof het want het was prachtig stabiel weer en ’s middags stegen de temperaturen tot boven de 20 graden.
Het was op een maandag dat ik in m’n eentje richting de Kluit ging. De dag ervoor was ik er ook al geweest, maar toen met een grote groep. Hoe stil was het er op die middag! Ik trok mijn kleren uit en liep met m’n handdoek naar de waterkant en zag toen dat ik niet alleen was. Ik zwaaide naar de jongeman die een eindje verderop zat. Hij zwaaide terug en wenkte me dichterbij te komen. Ik ging naar hem toe en zag dat het de zoon was van een van Bommels notabelen. “Kom hier zitten,” zei hij, “dan kunnen we wat kletsen.” Dat deed ik!
Hij was duidelijk een aantal jaren ouder dan ik en ook steviger gebouwd. In die tijd was ik een tenger ventje. Ik zei hem dat ik vakantie had en het strand opzocht om bruin te worden.
Hij vertelde me dat hij zeeman was op de grote vaart en hoopte over een jaar bevorderd te worden tot stuurman. Klonk mij allemaal erg spannend in de oren en ik vroeg hem dan ook wat te vertellen over de avontuurlijke reizen die hij ongetwijfeld maakte.
Het werd een bijzondere week voor me. Ik ging elke dag naar de Kluit en steeds was hij er ook. Zijn verhalen voerden me over de wereldzeeën. We legden aan in exotische havens. We liepen door nauwe straatjes waarin het krioelde van donkergekleurde mensen die etenswaren kochten aan de talrijke kraampjes.

Ook verhaalde hij van het soms wekenlange, eentonige verblijf op zee dat werd gebruikt om onderhoud te plegen aan het schip. Niet al te spannend uiteraard maar wel noodzakelijk.

Mijn vakantieweek aan de Kluit ging veel te snel voorbij en ik nam afscheid van de zeeman. We hebben elkaar nooit meer teruggezien. Vele jaren later vernam ik dat zijn leven niet altijd probleemloos was verlopen. Ooit deed hij mee aan de TV-serie Expeditie Robinson. Welk jaar weet ik niet precies. Hij stierf op 62-jarige leeftijd. Veel te jong natuurlijk.

Nu, vele jaren later, wordt ons leven beheerst door omstandigheden die we ons toen, ruim 60 jaar geleden, niet zouden kunnen voorstellen.
Een grote groep onbezorgde jonge mensen, dicht op elkaar gepakt, op een zonnig strand? Helaas zit dat er voorlopig (nog) niet in. Maar, laten we positief blijven en hopen dat we de komende zomer weer ‘normaal’ kunnen doen. Ik geloof er in!

XXXXXXXXX